

Parques de
Castellón
Parcs de
Castelló

PARQUE DE LA PLAZA DE LAS
COMUNICACIONES
PARC DE LA PLAÇA DE LES COMUNICACIONS

PARQUE DE LA PLAZA DE LAS COMUNICACIONES

PARC DE LA PLAÇA DE LES COMUNICACIONS

Este parque ubicado en el distrito sur de Castellón ofrece un espacio de ocio en la naturaleza con una superficie total de 5.498 m². Destacan sus 127 m² de zonas de juegos infantiles, su arenero de 130 m² y sus 3.178 m² de superficie ajardinada.

Las principales especies botánicas que en él podemos encontrar son olivos, olmos de Siberia, Pinos y encinas que forman un conjunto natural característico del hábitat mediterráneo ofreciendo un soplo de aire fresco a esta zona de la ciudad.

Este parc, situat al districte sud de Castelló, ofereix un espai d'oci en la naturalesa amb una superfície total de 5.498 m². Destaquen els seus 127 m² de zones de jocs infantils, la seua arenera de 130 m² i els seus 3.178 m² de superfície enjardinada.

Les principals espècies botàniques que s'hi poden trobar són oliveres, oms de Sibèria, pins i carrasques que formen un conjunt natural característic de l'habitat mediterrani i ofereix una alenada d'aire fresc a esta zona de la ciutat.

COMUNICACIONES

COMUNICACIONES

SUPERFICIE TOTAL
SUPERFÍCIE TOTAL
5.498 M²

SUPERFICIE AJARDINADA
SUPERFÍCIE ENJARDINADA
3.178 M²

ARBUSTOS
ARBUSTS
28

ESPECIES PREDOMINANTES

ESPÈCIES PREDOMINANTS

ESPECIES ESPÈCIES

UNIDADES UNITATS

Laurel	3
Olmo de Siberia	13
Ciprés	11
Olivo	24

ESPECIES ESPÈCIES

UNIDADES UNITATS

Pino piñonero	23
Casaurina	3
Encina	8

QUERCUS ILEX

Encina. De la familia *Fagaceae*. Su lugar de origen es la región mediterránea.

Es un árbol de talla media, que puede llegar a alcanzar de 16 a 25 metros de altura. Las hojas son perennes y permanecen en el árbol entre dos y cuatro años. El envés de las hojas está cubierto de una borra grisácea que se desprende al frotarlas. Estas hojas, muy duras y coriáceas, evitan la excesiva transpiración de la planta, lo que le permite vivir en lugares secos y con gran exposición al sol, como la ribera mediterránea. Aguanta bien todo tipo de suelos, aunque gusta de los sueltos y profundos.

La corteza es lisa y de color verde grisáceo en los tallos; se va oscureciendo a medida que crecen y, alrededor de los 15 o 20 años, se agrieta en todas direcciones, quedando un tronco muy oscuro, prácticamente negro.

La floración se produce entre los meses de marzo a mayo. Las encinas se cultivan principalmente por sus frutos, las conocidas bellotas. Maduran de octubre a noviembre y algunos años incluso en diciembre, por lo que la caída de la bellota puede retrasarse hasta enero.

La Carrasca o alzina és de la família de les Fagàcies. El seu lloc d'origen és la regió mediterrània.

És un arbre de talla mitjana, que pot arribar a aconseguir de 16 a 25 metres d'altura. Les fulles són perennes i romanen a l'arbre entre dos i quatre anys. El revers de les fulles està cobert d'una borra grisenca que es desprèn al fregar-les. Són molt dures i coriàcies, eviten l'excessiva transpiració de la planta, la qual cosa li permet viure en llocs secs i amb gran exposició al sol, com la ribera mediterrània. Aguanta bé tota classe de sòls, encara que agrada dels solts i profunds.

La corfa del tronc és llisa i de color verd grisenc en les tiges; es va enfosquint a mesura que creixen i, al voltant dels 15 o 20 anys, es clavilla en totes direccions, quedant un tronc molt fosc, pràcticament negre.

La floració es produïx entre els mesos de març a maig. Les carrasques o alzines es conreen principalment pels seus fruits, les conegudes bellotes. Maduren d'octubre a novembre i alguns anys, fins i tot, al desembre, de manera que la caiguda del fruit pot retardar-se fins al gener.

COMUNICACIONES

PINUS PINEA

De la familia *Panaceae* su nombre común es Pino Piñonero y su lugar de origen es la península ibérica. *Pinus* es su nombre clásico latino y *Pinea* es del latín en relación con pinos. El pino piñonero crece para después abrirse mediante ramas de similar grosor en una copa redondeada y achatada, en forma de sombrilla. La superficie del tronco se caracteriza por disponer de placas de color grisáceo, separadas por grietas rojizas. Prefiere los suelos arenosos. La madera del pino piñonero es ligera y flexible. El piñón entra en numerosos platos mediterráneos.

De la família de les Pinàcies, el seu nom comú és Pi pinyoner o pi ver, i el seu lloc d'orige és la península Ibèrica. *Pinus* és el seu nom clàssic llatí i *pineia*, també del llatí, significa en relació amb els pins. El pi pinyoner creix per a després obrir-se, mitjançant branques de similar grossor, en una copa arredonida i aplatada, en forma d'ombrella. La superfície del tronc es caracteritza per disposar de plaques de color grisenc, separades per clavells rogençs. Preferix els sòls arenosos. La fusta del pi pinyoner és lleugera i flexible. El pinyó s'empra en nombrosos plats mediterranis.

ULMUS PUMILA

Su nombre latino es *Ulmus pumila*, más conocido como Olmo de Siberia, originario de China y Siberia. Se trata de un árbol caducifolio, que puede llegar a los 25 m de altura.

La corteza es de color gris oscuro y fisurada longitudinalmente, y las ramitas son delgadas, gris-amarillento y glabras o pubescentes. La floración y la fructificación son precoces, es decir que sus flores aparecen y fructifican antes de la brotación de las hojas. Las flores son pequeñas, de color rosado y se reúnen en pequeños grupos prácticamente asentados sobre las ramas. Los frutos son sámaras. Sin muy abundantes y maduran poco tiempo después de la aparición de las hojas.

El seu nom llatí és *Ulmus pumila*, més conegut com Om de Sibèria, originari de la Xina i Sibèria. Es tracta d'un arbre caducifoli, que pot arribar als 25 m d'alçària.

La corfa que cobrix el tronc és de color gris fosc i fissurada longitudinalment, i les branquetes són primes, de color gris-groguenc i glabres o pubescents. La floració i la fructificació són precoces, és a dir que les seues flors apareixen i fructifiquen abans de que broten les fulles. Les flors són menudes, de color rosat i es reunixen en xicotets grups, pràcticament assentats sobre les branques. Els fruits són sàmares. Són molt abundants i maduren poc temps després de l'aparició de les fulles.

COMUNICACIONES

OLEA EUROPAEA

De la familia *Oleaceae*. El olvido es un árbol propio de la región Mediterránea. Es un árbol perennifolio, longevo, que puede alcanzar hasta 15 m de altura, con copa ancha y tronco grueso, retorcido y a menudo muy corto. Corteza finamente fisurada, de color gris o plateado. Hojas opuestas, de 2 a 8 cm de largo, lanceoladas con el ápice ligeramente puntiagudo, enteras, coriáceas, glabras y verdes grises oscuras por el haz, más pálidas y densamente escamosas por el envés, más o menos sésiles o con un pecíolo muy corto. El fruto, la aceituna, es una drupa succulenta y muy oleosa de 1 a 3,5 cm de largo, ovoide o algo globosa, verde al principio, que precisa de un año para adquirir un color negro-morado en su plena madurez. Su periodo de floración sucede entre mayo y julio en el hemisferio norte, y entre noviembre y enero en el hemisferio sur, el periodo de fructificación se lleva a cabo entre septiembre y diciembre en el hemisferio norte, y entre marzo y junio en el sur.

El olvido es una especie presente en los paisajes de la península ibérica como un elemento de su cultura. Aunque es una especie rústica presenta también una serie de requisitos que limitan su área de distribución preferentemente a climas mediterráneos. Es sensible a las heladas, si bien puede soportar temperaturas hasta -10 °C, aunque la resistencia al frío es una característica varietal. Las altas temperaturas son perjudiciales, sobre todo, durante el periodo de floración.

De la família Oleàcies. L'olivera és un arbre propi de la regió mediterrània, perennifoli, longeu, que pot arribar fins a 15 m d'altura, amb una copa ampla i tronc gros, retorçut i sovint molt curt. De corfa finament fissurada, de color gris o platejat. Fulles oposades, de 2 a 8 cm de llargues, lanceolades amb l'apex lleugerament punxegut, sanceres, coriàcies, glabres i verdes-grises, fosques per l'endret, més pàl·lides i densament escamoses pel revès, més o menys sèssils o amb un peciol molt curt, que precisa d'un any per a adquirir un color negre-morat en la seua plena maduresa. El seu període de floració és entre maig i juliol en l'hemisferi nord, i entre novembre i gener en l'hemisferi sud; el període de fructificació es du a terme entre setembre i desembre en l'hemisferi nord, i entre març i juny al sud.

L'olivera és una espècie present en els paisatges de la península Ibèrica com a element de la seua cultura. Encara que és una espècie rústica, presenta també una sèrie de requisits que limiten la seua àrea de distribució preferentment a climes mediterranis. És sensible a les gelades, si bé pot suportar temperatures fins a -10 °C, encara que la resistència al fred és una característica varietal. Les altes temperatures són perjudicials, sobretot, durant el període de floració.

PARQUES DE CASTELLÓN
PARCS DE CASTELLÓ

El mantenimiento del **Parque de la Plaza de las Comunicaciones** es llevado a cabo por **Vivers Centre Verd, S.A.U.**, una empresa dedicada exclusivamente al mundo de la jardinería, con más de 20 años de experiencia llevando a cabo servicios como el mantenimiento de:

- Jardines municipales
- Espacios públicos
- Mancomunidades de vecinos
- Jardines de empresa
- Segado de cunetas

El manteniment del Parc de la **Plaça de les Comunicacions** és dut a terme per **Vivers Centre Verd, S.A.U.**, una empresa dedicada exclusivament al món de la jardineria, amb més de 20 anys d'experiència realitzant servicis com el manteniment de:

- Jardins municipals
- Espais públics
- Mancomunitats de veïns
- Jardins d'empresa
- Segat de cunetes

MÁS INFO
MÉS INFO
www.centreverd.com